

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ Τ ΕΞΕ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 34206/02)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

17 Μαρτίου 2005

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 17.3.2005

(υπογραφή) S. NIELSEN – Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση Τ ΕΞΕ κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε δικαστικό συμβούλιο αποτελούμενο από τους:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. ΤΥΛΚΕΝΣ,

Κύριο Α. ΚΟΒΛΕΡ,

Κυρία Ε. ΣΤΕΙΝΕΡ,

Κύριο Κ. ΗΑΖΙΥΕΒ,

Κύριο D. ΣΠΙΕΛΜΑΝΝ, *δικαστές,*

και τον κύριο S. ΝΙΕΛΣΕΝ, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 24 Φεβρουαρίου 2005,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 34206/02) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, μία υπήκοος της οποίας, η κυρία Τ ~~Ε~~ («η προσφεύγουσα»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 11 Σεπτεμβρίου 2002 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγουσα εκπροσωπείται από το δικηγορικό γραφείο Γ. Στεφανάκης και συνεργάτες. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Μ. Πατίδα, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 27 Οκτωβρίου 2003, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει την αιτίαση της ελκόμενη από την διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε ότι θα αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Η προσφεύγουσα είναι παλαιό μέλος του διοικητικού προσωπικού των ελληνικών δικαστηρίων.

5. Στις 31 Δεκεμβρίου 1992, κατέθεσε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή με την οποία ζητούσε να καταδικαστεί το Ελληνικό Δημόσιο να της καταβάλει ένα ποσό 1.548.000 δραχμών (περίπου 4.543 ευρώ) ως αποζημίωση, για τον λόγο ότι δεν είχε υπαχθεί σε ανώτερη μισθολογική κλίμακα.

6. Στις 30 Μαρτίου 1994, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών δέχθηκε εν μέρει την αγωγή της προσφεύγουσας (απόφαση αριθ. 3215/1994).

7. Στις 18 Μαΐου και στις 7 Ιουνίου 1994, η προσφεύγουσα και το Ελληνικό Δημόσιο, αντίστοιχα, άσκησαν έφεση κατά της απόφασης αυτής.

8. Στις 28 Απριλίου 1995, το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών επικύρωσε την απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου (απόφαση αριθ. 2204/1995).

9. Στις 9 Νοεμβρίου 1995, το Ελληνικό Δημόσιο κατέθεσε αίτηση αναίρεσης (αίτηση αριθ. 8721/1995).

10. Η συζήτηση ορίστηκε αρχικά για τις 26 Οκτωβρίου 1998. Στις 14 Μαρτίου 2002, μετά από έξι διαδοχικές αναβολές της συζήτησης, το Συμβούλιο της Επικρατείας κατήργησε την δίκη δυνάμει του νόμου 2944/2001, ο οποίος αποκλείει την αίτηση αναίρεσης για διαφορές που έχουν αντικείμενο μικρότερο των 2.000.000 δραχμών (περίπου 6.000 ευρώ) (πράξη αριθ. 1082/2002).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΣΕ Ο,ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

11. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας αγνόησε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

12. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 31 Δεκεμβρίου 1992, με την κατάθεση της αγωγής ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, και περατώθηκε την 14 Μαρτίου 2002, με την έκδοση της πράξης αριθ. 1082/2002 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε, επομένως, εννέα χρόνια και δύο μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

13. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί την εφαρμογή του άρθρου 6 § 1 εν προκειμένω. Ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα είναι συνταξιούχος δημόσιος υπάλληλος του Υπουργείου Δικαιοσύνης και ότι οι διεκδικήσεις της ανάγονταν στην εποχή που ήταν εν ενεργεία.

14. Η προσφεύγουσα αποκρούει την θέση αυτή. Ισχυρίζεται ότι δεν συμμετείχε στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας και ότι διεκδίκούσε ένα ατομικό και περιουσιακό δικαίωμα του οποίου ο αστικός χαρακτήρας δεν θα μπορούσε να αμφισβητηθεί.

15. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σε μία πρόσφατη απόφαση, είχε την ευκαιρία να επανεξετάσει την νομολογία του ως προς την εφαρμογή του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης στις διαφορές που

σχετίζονται με τους δημοσίους υπαλλήλους, και να υιοθετήσει ένα νέο λειτουργικό κριτήριο στη βάση της φύσης των καθηκόντων και των αρμοδιοτήτων του δημοσίου υπαλλήλου (*Pellegrin κατά Γαλλίας* [GC], no. 28541/95, CEDH 1999-VIII). Ειδικότερα, το Δικαστήριο αποφάσισε ότι από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης εξαιρούνται μόνον οι διαφορές των υπαλλήλων που κατέχουν θέσεις που περιλαμβάνουν συμμετοχή στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας. Είναι πρόδηλο ότι η παρούσα δεν είναι τέτοια περίπτωση. Πράγματι, η προσφεύγουσα αποτελούσε μέρος του διοικητικού προσωπικού των ελληνικών δικαστηρίων. Κατά την άποψη του Δικαστηρίου, αυτός ο τύπος της θέσης δεν είναι «χαρακτηριστικός των ειδικών δραστηριοτήτων της δημόσιας διοίκησης στο μέτρο που αυτή ενεργεί ως φορέας της δημόσιας εξουσίας επιφορτισμένης με την προστασία των γενικών συμφερόντων του Κράτους» (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Pellegrin κατά Γαλλίας*, § 66 – *Devlin κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, no. 29545/95, § 26, 30 Οκτωβρίου 2001). Κατά συνέπεια, το άρθρο 6 έχει εφαρμογή.

16. Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξάλλου ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει τέλος ότι δεν προσκρούει σε κανένα λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

17. Η Κυβέρνηση προβαίνει σε μία χρονολογική ανάλυση της διαδικασίας για να αποδείξει ότι έκαστο στάδιό της διεξήχθη με ταχύτητα. Σημειώνει ότι η προσφεύγουσα δεν προσπάθησε να επιταχύνει την διαδικασία και ότι το διακύβευμα της υπόθεσης δεν ήταν καθοριστικό, αφού το ποσό που ζητήθηκε δεν ήταν υψηλό.

18. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

19. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε, τελευταία, *Μανιός κατά Ελλάδας*, αριθ. 70626/01, 11 Μαρτίου 2004). Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας διήρκεσε περίπου έξι χρόνια και έξι μήνες χωρίς η ουσία της υπόθεσης να εξεταστεί από το ελληνικό ανώτατο δικαστήριο, αφού αυτό κατήργησε τελικά την δίκη. Κατά την άποψη του Δικαστηρίου, μία τέτοια διάρκεια απέχει πολύ από το να είναι λογική, κυρίως μέσα στο πλαίσιο μιας υπόθεσης που δεν παρουσίαζε ιδιαίτερη πολυπλοκότητα.

20. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που τέθηκαν υπόψη του, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα υπόθεση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

21. Η προσφεύγουσα παραπονείται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, διότι δεν έτυχε δίκαιης δίκης εξαιτίας του γεγονότος ότι το ζήτημα που υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων επιλύθηκε τελεσίδικα από τον νομοθέτη και όχι από την δικαστική εξουσία. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι ο νόμος 2944/2001 είχε άμεση επιρροή στην επίλυση της διαφοράς. Ο νόμος αυτός τέθηκε σε ισχύ ενώ η αίτησή τους εκκρεμούσε ήδη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Επί του παραδεκτού

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι έχει ήδη δεχθεί ότι οι δικονομικοί νόμοι μπορούν να εφαρμόζονται αμέσως στις τρέχουσες διαδικασίες, χωρίς τούτο να προσβάλλει το δικαίωμα πρόσβασης των ενδιαφερομένων σε δικαστήριο (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Brualla Gómez de la Torre*, απόφαση της 19 Δεκεμβρίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, σελ. 2956, §§ 35-39). Σε κάθε περίπτωση, σε ό,τι αφορά την παρούσα υπόθεση, διαπιστώνει ότι το ελληνικό Δημόσιο, ασκώντας μία αίτηση αναίρεσης, προκάλεσε την διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία, στη συνέχεια, καταργήθηκε δυνάμει του νόμου 2944/2001. Επομένως, αν υπήρξε πρόβλημα πρόσβασης στο Συμβούλιο της Επικρατείας, αυτό ήταν σε βάρος του ιδίου του Δημοσίου και όχι σε βάρος της προσφεύγουσας. Πράγματι, η τελευταία εκμεταλλεύθηκε την κατάργηση της δίκης και της επικύρωσης της εφετειακής απόφασης, η οποία είχε δεχθεί την αγωγή της. Η προσφεύγουσα δεν θα μπορούσε συνεπώς να υποστηρίξει ότι έπρεσε θύματα παραβίασης του δικαιώματός της για πρόσβαση σε δικαστήριο.

23. Κατά συνέπεια, αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ. 1

24. Η προσφεύγουσα παραπονείται επίσης διότι η κατάργηση της διαδικασίας από το Συμβούλιο της Επικρατείας προσέβαλε το δικαίωμά της για σεβασμό της περιουσίας τους, όπως αυτό προστατεύεται από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1.

Επί του παραδεκτού

25. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η κατάργηση της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν επέδρασε στο κύρος της απόφασης του Διοικητικού Εφετείου, η οποία επεδίκασε στην προσφεύγουσα τα αιτούμενα κονδύλια εν όλω ή εν μέρει. Πράγματι, αφού το Δημόσιο δεν εξαφάνισε την επίδικη απόφαση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, η προσφεύγουσα είναι πλέον δικαιούχος μιας τελεσίδικης απαίτησης σε βάρος του. Δεν μπορεί επομένως αυτή να παραπονείται για προσβολή του δικαιώματός της για σεβασμό της περιουσίας της.

26. Συνεπώς, αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

27. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

28. Η προσφεύγουσα αξιώνει 5.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

29. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη αποζημίωση.

30. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, της επιδικάζει 1.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

B. Εξοδα και δικαστική δαπάνη

31. Η προσφεύγουσα ζητεί επίσης 5.024,80 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής. Ισχυρίζεται ότι, δυνάμει προφορικής συμφωνίας, την οποία συνήψε με το δικηγορικό γραφείο που την εκπροσωπεί ενώπιον του Δικαστηρίου, θα πρέπει να καταβάλει 3.000 ευρώ κατά την λήξη της διαδικασίας.

32. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας για την αιτία αυτή είναι αόριστες και μη αιτιολογημένες.

33. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

34. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια μιας διαδικασίας μπορούσε να επιφέρει μία αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον

των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει επομένως να ληφθεί υπόψη το γεγονός αυτό (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25 Ιουνίου 1987, série A no. 119-A, σελ. 15, § 37). Εν τούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει καμία απόδειξη σε ό,τι αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των επιληφθέντων δικαστηρίων. Συντρέχει επομένως λόγος απόρριψης αυτού του τμήματος των αξιώσεών της. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα για τις ανάγκες της εκπροσώπησης της προσφεύγουσας ενώπιόν του, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις της τελευταίας δεν αναλύονται ούτε συνοδεύονται από τα απαραίτητα παραστατικά. Πρέπει επομένως να απορριφθεί και αυτό το αίτημά της.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

35. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή σε ό,τι αφορά την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται ότι*

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο

44 § 2 της Σύμβασης, 1.000 (χίλια) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο, β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 17 Μαρτίου 2005 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)
Søren NIELSEN
Γραμματέας

(υπογραφή)
Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.
Αθήνα, 11 Μαρτίου 2005
Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος